

kterou členským příspěvkům přísluší nárok na přednostní uspokojení podle § 62 českého vodního zemského zákona, a nikoli od dřívější doby, kdy byly od jednotlivých členů podle předběžného rozpočtu vybírány jen zálohy na jejich členské příspěvky anebo kdy byly členům takové zálohy předepsány.

V souzené věci bylo zjištěno, že se toto konečné vyúčtování stalo výměrem ze dne 15. června 1934, v němž byla splatnost vypočítaného příspěvku žalobcova stanovena dnem 30. června 1934, a od této doby do dne povolení exekuce E 156/36 (t. j. do 1. února 1936) zajisté neuplynula tříletá doba § 62 řeč. vod. zák.

Čís. 16460.

Dědic bydlící v cizině byl v pozůstalostním řízení řádně zastoupen, třebaže nebyl jeho podpis na správné jinak plné moci dané zmocněnci superlegalisován.

Jest zmatečností (§ 41 f) zák. č. 100/1931 Sb. z. a n.), jestliže zmocněnec přihlášeného dědice, oprávněný k jeho zastupování jen na základě všeobecné plné moci, vykonal za zmocnítele jednání, jež vyžadují zvláštní plné moci podle § 1008 obč. zák., jako dědickou dohodu odchylojící se od poslední vůle zůstavitelovy a místopřísežné seznání jmění.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1937, R II 496/37.)

Pozůstalostní soud odevzdal dne 7. prosince 1936 odevzdací listinou D 126/36 na základě dědické dohody pozůstalost po Karlu K., důchodci v B., zemřelém dne 21. května 1936 a zanechavším písemnou závěť a kodícil, dědicům přihlášeným bez dobrodiní soupisu, mezi nimi i Anně P., bydlící v B. (v království Italském) a zastoupené v pozůstalostním řízení Konrádem H., jemuž dala ve svém bydlišti všeobecnou plnou moc ze dne 29. května 1936, na níž nebyl její podpis superlegalisován. Konrád H. za Annu P-ovu sjednal s ostatními dědici dědickou dohodu, jež se odchylovala od ustanovení závěti a týkala se opatrování zůstavitelovy hrobky a zřízení fondu 18.000 Kč k tomu účelu určeného a dále prodeje domů č. p. 110 a 111, zapsaných ve vložce č. 214 v B. Mimo to bylo oceněno zůstavitelovo jmění, a to domy č. p. 103, 110 a 111 v B. a bytové zařízení, v místopřísežném seznání jmění, spolupodepsaném za Annu P. Konrádem H. Rekursní soud k rekursu Anny P. uložil pozůstalostnímu soudu, aby v pozůstalostním řízení, pokud se týkalo dědické dohody o hrobce a o prodeji nemovitostí ve vložce č. 214 v B., dále jednal a znovu rozhodl. Důvody: Stěžovatelka má pravdu, že odchýlení se od ustanovení poslední vůle lze dosíci jen dědickou dohodou. Uzavření dědické dohody vyžaduje však podle § 1008 obč. zák. plné moci znějící na tento druh jednání. Zmocnění, že zmocněnec může učiniti vše, co v určité pozůstalostní věci pokládá za prospěšné a nutné, nemůže však nahraditi zvláštní plnou moc podle § 1008 obč. zák. (viz rozh. č. 4792 Sb. n. s.). Ježto

plná moc vydaná stěžovatelkou má jen znění uvedeného rázu a tedy nezmocňuje k uzavření dědické dohody, nebyl stěžovatelčin zmocněnec Konrád H. oprávněn k uzavření dědické dohody, odchylující se od ustanovení poslední vůle, a není proto pro stěžovatelku závazné jeho prohlášení, pokud vyžaduje zvláštní plné moci, a prvý soud tudíž je neprávem schválil. Proto jest dědická dohoda v otázce hrobky zemřelého a rozdělení nemovitosti zapsané ve vložce č. 214 v B. neplatné a pozůstalostní řízení v té příčině neúplné. Pokud ovšem prohlášení zmocněnce Konráda H. nevyžadovala zvláštní plné moci a jsou kryta obsahem udělené plné moci, jsou jeho prohlášení i pro stěžovatelku závazná a není důvodu, aby bylo pozůstalostní řízení i v té příčině opakováno. Neprávem proto poukazuje stěžovatelka na to, že část bytového zařízení zemřelého byla příliš nízko odhadnuta, ježto stěžovatelka byla oceněním těchto předmětů v místopřísežném seznání svého zmocněnce, k čemu ho plnou mocí zmocnila, vázána nehledě na to, že její práva tím nebyla zkrácena, poněvadž obdrží bytové zařízení ideálním dílem jí náležejícím. Bylo proto zrušiti odevzdací listinu a onu část pozůstalostního řízení, která se týká vytýkaných odchylek od poslední vůle a soudu prvé stolice uloženo opakování této části pozůstalostního řízení, nebylo však důvodu k zrušení a opakování celého dalšího pozůstalostního řízení, jak to stěžovatelka asi jen nedopatřením navrhuje.

Nejvyšší soud uložil k rekursu Anny P. pozůstalostnímu soudu, aby v pozůstalostním řízení dále jednal i potud, pokud bylo za dovolací stěžovatelku učiněno místopřísežné seznání jmění.

D ů v o d y:

Dovolací stěžovatelka byla v pozůstalostním řízení zastoupena Konrádem H., jemuž dala plnou moc ze dne 29. května 1936. Tato plná moc vystavená v cizině má ovšem jisté formální nedostatky co do ověření, ale to samo nezakládá zmatečnosti (§ 41 nesp. říz.), ježto dovolací stěžovatelka nepopírá, že plná moc měla skutečně hmotněprávní obsah, který v listině byl uveden. Byla tedy v řízení řádně zastoupena, pokud její zástupce jednal v mezích této plné moci. Hmotněprávní obsah plné moci byl však omezen, neboť neopravňovala zmocněnce k úkonům vyžadujícím zvláštní plné moci podle § 1008 obč. zák., tedy zejména k uzavření dědické dohody. Dědická dohoda, uzavřená jejím zástupcem s ostatními účastníky pozůstalostního řízení, se týkala pouze úchylek od posledního pořízení zůstavitelova v otázce opatrování hrobky a zřízení fondu ve výši 18.000 Kč k tomu účelu určeného, dále v otázce ujednání o prodeji domů č. 110 a 111 v B., zapsaných ve vložce č. 214 pozemkové knihy pro B., a v tom rozsahu bylo pozůstalostní řízení skutečně již rekursním soudem zrušeno. Neprávem tvrdí tedy dovolací rekurentka, že byla prohlášena jen část dědické dohody neplatnou, což by ovšem nebylo dovoleno. V jiných otázkách se zmocněnec dovolací stěžovatelky neodchýlil od ustanovení závěti, z níž se jejím jménem bezpodmínečně v mezích dané plné moci přihlásil k dědictví.

Ale dovolací stěžovatelka vytyká také, že místopřísežné seznání jmění bylo neúplné a nesprávné a že bytové zařízení zůstavitelovo bylo příliš nízko oceněno. Je sice správné, že pozůstalostní soud není oprávněn zkoumati místopřísežné seznání jmění v tom směru, zda jest úplné, nýbrž má projednávatí jen o jmění, jak je uvedeno v seznamu, a odevzdati je (rozh. č. 14006 Sb. n. s.). Rovněž není nesouhlas mezi místopřísežným seznáním několika dědiců na závadu, aby nebyla pozůstalost odevzdána (rozh. č. 6935 Sb. n. s.). Ale v souzeném případě nutno onu výtku posuzovati v souvislosti s tvrzením dovolací stěžovatelky, že Konrád H. ji nemohl v pozůstalostním řízení zastupovati pro nedostatek zvláštní plné moci. Ježto podle § 114 nesp. pat. zmocněnec, jenž za dědice bezvýmínečně se přihlásivšího učiní místopřísežné seznání jmění, musí míti zvláštní plnou moc k potvrzení správnosti údajů vlastním podpisem místo přísahy, zmocněnec Konrád H. však k tomu zmocněn nebyl a jeho jednání v té příčině dodatečně dovolací stěžovatelka řádně neschválila, jest i tato část pozůstalostního řízení zmatečná (§ 41, odst. 2, písm. f), zák. č. 100/1931 Sb. z. a n.). Bylo proto pozůstalostní řízení v této části zrušeno a nařízeno, aby prvý soud v té příčině znovu jednal.

Čís. 16461.

Vliv úmrtí osvojitele na řízení o schválení osvojovací smlouvy (zák. č. 56/1928 Sb. z. a n.).

Jestliže osvojitel zemřel před soudním schválením osvojovací smlouvy a soudu je to známo, nelze schváliti osvojovací smlouvu.

(Rozh. ze dne 5. listopadu 1937, R I 1208/37.)

Soud první stolice schválil usnesením ze dne 17. března 1937 smlouvu ze dne 27. října 1934, již Josef K., narozený dne 27. února 1851 a zemřelý dne 22. března 1936, přijal za vlastního Josefa B., narozeného dne 6. ledna 1902, a uvedl v otázce, o niž jde, v důvodech: Osvojitel Josef K. zemřel sice 22. března 1936, ale smlouva o osvojení Josefa B. byla uzavřena již dne 27. října 1934, a Josef K. byl zastoupen podle plné moci z 1. září 1934 Dr. Ladislavem W., advokátem v P. Úmrtí osvojitele Josefa K. nemá vlivu na postup řízení o osvojení, protože se trvání plné moci v nesporném řízení řídí obsahem plné moci a soukromým právem (§§ 9 a 34 zák. č. 100/1931 Sb. z. a n. a § 23, odst. 2, §§ 31 a 35 c. ř. s.). Rekursní soud k rekursu zákonných dědiců, jimž bylo doručeno usnesení prvního soudu, zamítl žádost Josefa K. a Josefa B. Důvody: Schválení osvojovací smlouvy, o niž jde, nutno odepřít i se zřením na ustanovení § 8, odst. 3, zák. č. 56/1928 Sb. z. a n., jež uvádí, že schválení nemá účinku, jestli před schválením smlouvy jedna ze stran zemře. Osvojitel Josef K. zemřel dne 22. března 1936, tedy v době schválení osvojovací smlouvy nebyl již mezi živými, a nebylo proto již možno, aby soud schválil osvojovací smlouvu, když zákon klade důraz na to, aby i v době soudního schvá-